

MUNTEANU, ANATOL

Membru asociat

Colonel (r) doctor inginer

Data și locul nașterii: 16 iulie 1948, comuna Volintir, jud. Tighina, Republica Moldova

Domenii de interes: istoria Războiului Transnistrean din Rep. Moldova; literatură de război; specialitate: construcții.

Colonelul dr. Anatol Munteanu s-a născut la 16 iulie 1948 în comuna Volintir, județul Tighina, Republica Moldova. Absolvent, în anul 1969, al Școlii Militare din Livov, Ucraina, urmează Facultatea de Construcții a Universității Tehnice din Moldova (1975), evaluată în România în 1996, Școala Superioară a Ministerului de Interne din Moscova. Doctor în științe tehnice (1987), echivalat cu titlul de doctor în științe tehnice în România (1996). Veteran al războiului pentru apărarea independenței și integrității teritoriale 1991-1992 a Republicii Moldova, distins cu Medalia Meritul Militar, ex-specialist militar în Ministerul de Interne al României.

Războiul ruso-moldovenesc nu l-a lăsat indiferent față de problema identității noastre, soarta veteranilor de război, a familiilor celor căzuți în lupte cu separatismul rus-transnistrean, pe de o parte, și de separatismul moldovenesc, pe de altă parte. S-a străduit să fie cât mai bine informat, documentat și să descrie realitatea, fie ea cât de dureroasă ar fi. Este autorul a trei volume importante: Anatol Munteanu, Nicolae Ciubotaru, *Românii la Est. Războiul de pe Nistru (1990-1992)*, Editura AGER Economistul, 2004; colonel dr. Anatol Munteanu, *Sacrificii și trădare. Războiul de secesiune din Republica Moldova (1990-1992)*, București, 2005; și ultimul volum: colonel Anatol Munteanu, *Sacrificii și trădare și libertate*, București, 2012. A descris realitatea, chiar și subiectivă, a comportamentului eroic al soldaților, ofițerilor moldoveni în timpul luptelor. „...Este mult de spus, sunt lucruri despre care s-a tăcut, se mai continuă să se tacă. Eu însă nu doresc să tac. Deoarece prea multe lucruri despre acest război, politicienii de ieri și de azi le mușamalizează, încearcă să ne supere pe noi, formându-se, desigur, tot cu concursul veteranilor de război, o puzderie de organizații de veterani de război. Astăzi, fiecare structură militară are Organizația Veteranilor Războiului pentru Independență.”

„Cât privește istoria Basarabiei, pot spune doar un singur lucru. Cine mai bine decât noi, basarabenii, am cunoscut calvarul nedreptăților, survenite de pe urma „eliberatorilor”. Deoarece în scopul păstrării colosului de pretenție universală, cum era URSS, au fost organizate 10 confruntări militare majore în cele 170 zone de conflict. S-au folosit toate mijloacele posibile, de la minciună sau fals istoric, dezinformare, șantaj politic și economic, până la agresiunea psihologică, ideologică, diplomatică, politică și militară. Ca să deschidem parantezele, aduc doar un singur argument contra Rusiei Sovietice și Colosului rus de azi. În acest scop, rușii practicantți în războaie și conflicte militare au antrenat Armata tactică a 14-a, dislocată în Estul republicii într-un conflict militar.”

„...Armata a 14 nu reprezintă o noutate pentru România și Basarabia. Se află pe teritoriul dintre Bug și Nistru încă din secolele XVIII–XX. Deși avea cartierul militar, fie că la Uman, fie că la Cernăuți, apoi sub Balta, de fiecare dată, transformându-se, în armată, fie că în mare divizie, practic prezenta aceeași putere de armată bine dotată, cu efectiv și armament de luptă...”

„...La începutul anilor 90 armata sovietică din regiunea de est a Republicii Moldova număra peste 3000 de ofițeri și specialiști militari calificați și un efectiv de peste 12.000 de militari în termen și cadre de bază pe contract. În componența armatei era vestitul depozit militar de la Colbasna care se

întindea pe o suprafață de 132 ha, cu 428 încăperi speciale cu subsoluri, unde se găseau depozitate următoarele elemente de luptă: 87 vagoane obuze pentru instalațiile „Grad” și „Uragan”; 56 vagoane cu obuze pentru instalațiile de artilerie tip „Gaubița” 152 mm; 31 vagoane de obuze pentru artilerie 203 mm; 14.000 obuze teleghidate tip „Maliutka”; aruncătoare de mine cu 3.000 lovituri, peste 200 tancuri tip 64B și T-72; peste 250 autovehicole blindate tip BTR, BMP, MTLB; 220 sisteme rachete, 16 mașini speciale cu instalații de rachete tip „Grad”; peste 100 tunuri artilerie grea; 390 bucătării de campanie, 7 fabrici mobile pentru pâine, 3 complete spitale militare unde se puteau opera imediat la peste 20.000 de combatanți. Parcul auto al Armatei a 14-a număra peste 2000 de mașini de diferite tipuri. Totodată, aici erau unități militare de elită: Divizia IM 59 de gardă „Kramatorsk”, Divizia 51 IM, Regimentele artilerie, Brigada pentru protecția civilă. Zeci de batalioane unități de elită tip Alfa, OMON, Dnestr. Vreau să spun că la 1 ianuarie 1992 așa-zisa armată transnistreană număra peste 8 0000 de gardiști și cazaci. Numai vestitul regiment Dnestr număra peste 5000 de persoane bine înarmate și dotat cu tehnică performantă de război furată din unitățile armatei ruse”.

Sursa: **Andrei CALCEA**, veteran de război, publicist.

Afilieri: membru asociat al Academiei Oamenilor de Știință din România.